

Dom družbenih organizacij v Dravljah

Družbeno življenje v najemu

»DOM« SO DRAVELJČANI TEŽKO VZDRŽEVALI, ZATO JE PRISLO DO ODDAJE PROSTOROV V NAJEM.

Dom družbenih organizacij, gasilski dom, trgovina, gostilna — vse to tvori center Dravelj. V »Domu«, kot Draveljčani pravijo domu družbenih organizacij, ima sedež krajevna skupnost, v njem delujejo vse družbenopolitične organizacije, organizacija Rdečega križa, zveza rezervnih vojaških starešin, klub ozdravljenih alkoholikov, knjižnica, Lutkovno gledališče, Judo klub Olimpija in zavod za zdravstveno varstvo iz Maribora — po-družnica v Ljubljani.

Pestra in brez dvoma družbeno koristna dejavnost, pa čeprav specializirana. Toda Draveljčani hočejo še več. Iz »Doma« hočejo napraviti »pravi« družbeni center, center, kjer bi se ljudje, še posebno pa mladina, zbirali, preživljali svoj delovni in tudi prosti čas. Vendar pravijo, da za tovrstno delo »Dom« sicer imajo, nimajo pa prostorov, skratka, »Dom« ne služi potrebam osem tisočim in še več Draveljčanom, kajti več kot polovica površine vseh prostorov v »Domu« je oddanih — so v najemu.

Medtem ko so Draveljčani med seboj glede »Lutkovnega gledališča« že zdavnaj razčistili — kajti to je edini nosilec kulturnega življenja v krajevni skupnosti in zato še kako potreben — pa so si mnienja glede »drugih sedežev« v »Domu« še kako nasprotujoča. Zavod za zdravstvo zavzema le kletne — za širšo družbeno dejavnost nekoristne prostore, Judo klub Olimpija pa ima v najemu »veliko dvorano«, za katero pa Draveljčani trdijo, da bi jo lahko, če bi jim bila na voljo, uporabili še za druge krajevne dejavnosti.

Kako je do oddaje teh prostorov sploh prišlo, smo povprašali tov. Okeršlarja, dolgoletnega tajnika v tej krajevni skupnosti, enega od najbolj zaslužnih, da »Dom« sploh stoji in dolgoletnega nosilca političnih in drugih akcij v tej krajevni skupnosti. Tole nam je povedal:

»Dom družbenih organizacij smo pričeli graditi leta 1959. Krajevne organizacije so sprva imele sedež v baraki ob Sojerjevi ulici, ko pa je to podrl sneg, smo jih preselili v stari gasilski dom. Toda tudi tam nam je bilo zelo tesno. Politična situacija v Dravljah je bila zelo ugodna, imeli smo dosti aktivnih občanov, pa tudi mladina nam je pomagala k razmišljanju, da si zgradimo svoj »Dom«. Naenkrat je nastalo ogromno problemov: zemljišče, denar, gradnja. Pa smo vendar vse prebrodili: s prirejanjem veselice in tombol smo prislužili 7 starih milijonov, še več smo krajanji prispevali tudi sami, pa tudi po podjetjih smo nekaj dobili, nekaj pa je prispevala še občina.

Ne vem več, koliko prostovoljnih delovnih ur smo vložili v gradnjo, mislim pa, da je bilo prek 4000 delovnih ur. Mnogo je pomagala tudi mladina, pa kmetje, ki so dali ves les zastonj, pa arhitekti, obrtniki. Dosti je bilo takih, ki so se pri gradnji doma izkazali, bili pa so tudi taki, ki se dela še pritaknili niso, danes pa se bahajo, kako so delali.

Kmalu potem, ko je bil »Dom« narejen, se je izkazalo, da ga bomo sami le težko vzdrževali. Sicer smo dobili nekaj vsakoletnih dotacij za vzdrževanje, vendar je bilo to premalo. Tako smo morali po nekajletnem predvajanju filmov prenehati tudi s to dejavnostjo, kajti prinesla nam je samo izgubo, dvorano pa smo oddali v najem Judo klubu Olimpija. Vseskozi so nam dobro plačevali, denar pa smo potrebovali za vzdrževanja Doma. V ta namen smo oddali tudi kletne prostore. In smo »Dom« nekako preživljali. Vseskozi pa smo se zavedali glede na naraščajoče prebivalstvo v Dravljah, da bodo občani dvorano še kako potrebovali.

Že leta 1972 se je s svojimi zahtevami »pojavi« mladina, ki ni s tem prekinila vse do današnjih dni. Pravijo, da bi radi iz »Doma« naredili »družbeni krajevni center« za mlade, kot tudi za ostale občane in jaz verjamem v to generacijo mladih. Mislim, da trenutno v naši »krajevni« nihče drug tega ni zmožen, je zaključil svojo pripoved dolgoletni družbeni aktivist.

In kaj pravijo mladi o tem KRAJEVNEM CENTRU? Tako oni kot tudi ostali aktivisti v tej krajevni skupnosti se zavedajo potrebnosti takega centra, zavedajo pa se tudi, da judistov tudi ne morejo kar tako »zabrisati« na cesto, pa čeprav jim je pogodba že potekla. Seveda pa so tudi taki in na srečo je teh le malo, ki bi to kar naredili, kajti ne zavedajo se, da bi s tem, ko bi postavili okoli 200 mladih športnikov na cesto, napravili ogromno družbeno škodo. Pač ne vidijo dlje kot do interesov svoje krajevene skupnosti.

Družbenopolitični dejavniki in judo klub so se končno po nekajkratnih neuspešnih skupnih sestankih dogovorili, da bodo skupaj z

občinsko organizacijo socialistične zveze in temeljno telesnokulturno skupnostjo poskusili najti judistom nov prostor za treninge in tekmovalja, da bi končno lahko dvorana v Dravljah služila bolj krajevnim namenom.

In kaj se bo odslej v njej dogajalo? Predvsem je mišljena kot športno-kulturna dvorana, v kateri se bodo odvijale različne dejavnosti. Trim kabinet z organizirano vadbo za občane vseh starostnih struktur kot tudi za delavce iz krajevnih delovnih organizacij, številne kulturne prireditve, srečanja amaterskih lutkovnih in drugih gledališč, razni družabni večeri, srečanja, občni zbori — kajti dvorana bo opremljena tako, da bo služila vsem tem namenom — vse to so dejavnosti, ki naj bi se v »novi« dvorani dogajale.

Na eni izmed sej socialistične zveze so že sprejeli okvirni program, katerega nosilci pa so v večini mladi. Prav te dni se pripravljajo, da bodo po krajevni skupnosti izvedli po vseh družinah anketo o zainteresiranosti občanov za nove dejavnosti v »DOMU«, obenem pa bodo kar pobrali prijavo za organizirano trim telovadbo. O »pridobitvi« bodo obvestili tudi delovne organizacije v krajevni skupnosti in jim ponudili novo telovadnico za možnost rekreacije po minimalni ceni. Pač toliko, da se bo »Dom« lahko vzdrževal. Pri iskanju novih poti svojih dejavnosti želimo tako krajevni skupnosti kot judo klubu — katerega dejavnost je močno skrčena, saj imajo sedaj, dokler ne najdejo novega prostora za vadbo, treninge le trikrat tedensko (ostale dni ima prostor krajevna skupnost) — obilo »čimprejšnjega uspeha«!

Stojan Hribar

Vedno aktualna vprašanja

Skakalci brez skakalnice

SEZONA SMUČARSKIH SKOKOV NE POZNA VEČ PREMOROV, ZATO JE POMANJKANJE »UMETNIH« SKAKALNIC TOLIKO BOLJ PEREČE

Resda nam že skoraj poletje trka na vrata in smo na zimo, sneg in smučarje že skoraj pozabili, toda kljub temu bodo uspehi in problemi smučarskih skakalcev, članov smučarskega skakalnega centra Ljubljana tudi v teh toplejših dneh zanimivi. Še posebej sedaj, ko smučarski skakalci praktično ne poznajo mrve sezone, kajti številne skakalnice, pokrite z umetno snovjo, so podaljšale skakalno sezono skozi vse leto.

V prvi, drugi in tretji selekciji smučarskega skakalnega centra Ljubljana, v katerega so vključeni šolarji iz osnovnih šol — iz Šiške so to osnovne šole Valentina Vodnika, Riharda Jakopiča, Franca Marna in Alojza Kebeta — je v letošnji sezoni tekmovalo okrog 45 pionirjev. Med poletjem se jih je redne kondicijske vadbe udeleževalo še precej več, toda število se je začelo naglo osipati, ko so začeli s skoki na skakalnicah. Pomanjkanje objektov je namreč najbolj pereč problem, saj imajo doslej plastične skakalnice le v Mostecu, Guncijah in Strahovici.

Poleg tega najbolj perečega problema pa se smučarski delavci ukvarjajo še s številnimi drugimi problemi. V Jugoslaviji nikakor ni moč dobiti potrebnih čevljev, niti vezí, le smučí lahko kupiš. Če k temu dodamo še to, da niti otroci niti starši niso preveč navdušeni, da bi se njihovi otroci ukvarjali s tem atraktivnim športom, je slika problemov popolna. Tako večina otrok pride v skakalni klub Ilirija, ki je nosilec razvoja smučarskih skokov v Ljubljani, po šoli v naravi. Člani Ilirije zelo dobro sodelujejo s šolo Valentina Vodnika in v zimskih počitnicah, ko so organizirane šole v naravi, pošiljajo tja svojega trenerja, ki cel teden dela z mladimi skakalci. In precej tistih, ki so v šoli v naravi spoznali lepote smučarskih skokov, potem tudi zaide med »tazaresne« smučarske skakalce.

V četrti in peti selekciji je bilo letošnje sezono 16 mladincev in članov, ki so dosegli nekaj vidnih uspehov. Šest članov je bilo v državni reprezentanci in štirje skakalci v mladinski

državni reprezentanci. Zdravko Bogataj je sodeloval na svetovnem prvenstvu, na mladinskem svetovnem prvenstvu pa je Tepeš osvojil peto mesto. Komel je bil državni prvak med mlajšimi mladinci, Tepeš med starejšimi mladinci, med člani pa je bil Bogataj na državnem prvenstvu drugi na 90-metrski skakalnici, Tepeš pa tretji na 120-metrski skakalnici.

To so vsekakor zavidljivi uspehi, čeprav se tudi člani teh dveh selekcij srečujejo s številnimi problemi. Klubski dom SSK Ilirije v Mostecu še ni dograjen, ker pač ni potrebnih finančnih sredstev, tako da skakalci še vedno trenirajo v takih pogojih tako kot pred leti. Še vedno ni nujno potrebnih garderob, v Jugoslaviji ni dovolj velike skakalnice pokrite z umetno snovjo, tako da morajo že septembra skakalci odhajati na tuje. Če seveda potem seštejemo še odsotnosti zaradi treningov in tekmovalj v sami zimi, so skakalci na leto odsotni zdoma kar 120 dni.

Ob vsem tem pa člani SSK Ilirija poudarjajo, da moramo skakalcem zagotoviti boljše razmere za delo, kajti le tako bomo lahko od njih pričakovali in zahtevali tudi boljše rezultate. Obstajajo že načrti za izgradnjo 90-metrške skakalnice, pokrite z umetno gmoto, ki naj bi bila v Mostecu ali pa na Galetovem. Toda vse se vedno ustavi pri načrtih, kajti denarja ni in ni...

Če bodo skakalci uspeli rešiti še nekatera druga vprašanja svojega dela in treniranja — predvsem mislim tu na razčiščene odnose med klubi in reprezentanco, o treniranju reprezentantov — lahko upamo, da bomo v prihodnjih sezonah večkrat slišali tudi za ugodne rezultate naših skakalcev. Skakalci Ilirije pa so v samem vrhu jugoslovanskih smučarskih skokov.

F. Kmetič